

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžf/6/2016
Identifikačné číslo spisu: 4014201080
Dátum vydania rozhodnutia: 27.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:4014201080.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu : ELLE - ELLE, s. r. o., so sídlom Mostná 15, Nitra, IČO: 36 543 900, zast.: JUDr. Máriou Konrádovou, advokátkou, so sídlom advokátskej kancelárie Farská č. 9, Nitra, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/195/2014-85 zo dňa 17. júna 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/195/2014-85 zo dňa 17. júna 2015 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I. Konanie pred daňovými orgánmi

Daňový úrad Nitra (ďalej len „správca dane“) na základe výsledkov daňovej kontroly za zdaňovacie obdobie august 2012 vydal dňa 16.05.2014 pod č. 9401401/5/1975720/2014 rozhodnutie podľa § 68 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z. Z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“), ktorým za uvedené zdaňovacie obdobie určil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej aj „daň“ alebo „DPH“) v sume 450.960,- €, keď neuznal žalobcom uplatnené odpočítanie dane z faktúry č. 1209/19145 zo dňa 04.09.2012 od daňového subjektu PARFUMI A KOZMEZIKA, s. r. o., Cintorínska 2, Nitra (ďalej aj „dodávateľ“), za dodávku skla Slovglass, jeden set, základ dane 2.254.800,- €, DPH 450.960,- €.

Na základe výsledkov preverovania reálnosti uskutočnenia zdaniteľného obchodu uvedeného na dodávateľskej faktúre a oprávnenosti odpočítania dane správca dane konštatoval, že žalobca nepreukázal priame a bezprostredné spojenie fakturovaného tovaru so svojimi uskutočnenými zdaniteľnými

obchodmi. Hlavným účelom predmetného plnenia bola podľa správcu dane daňová výhoda vo forme DPH uplatnenej na vstupe. Poukázal tiež na to, že faktúru od dodávateľa, splatnú dňa 05.12.2012, žalobca ku dňu 30.09.2013 neuhradil ani čiastočne. Žalobca tiež podľa správcu dane nepreukázal svoje tvrdenia, že časť z tovaru od dodávateľa v hodnote 11.521,19 € bez DPH dodal ako plnenie oslobodené od dane v zmysle § 43 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. Z. o DPH v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) pre spoločnosť STILEANTICO - S. R. L. v Taliansku, nakoľko podľa predložených dokladov malo k prevzatiu tovaru prísť skôr (dňa 30.08.2013), ako bola vykonaná preprava do Talianska (19.09.2013 - 20.09.2013) a tiež preto, že podľa preverovaní v systéme VIES deklarované IČ DPH IT04096480840 je neplatné a preto odberateľ v inom členskom štáte nie je platiteľom dane.

Správca dane po vykonaní kontroly v skladových priestoroch žalobcu v areáli bývalého PD vo Veľkom Lapáši, kde mal byť tovar podľa žalobcu uskladnený, zistil, že tovar pod kódovým označením uvedeným žalobcom nikdy neexistoval, nenachádzal sa v skladových priestoroch, tovar nesúhlasil so súpisom tovarových zásob, pričom do skladových priestorov bol účelovo navozený, nie však v takých objemoch a množstvách, ako bolo účtovne deklarované žalobcom.

Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím č. 1100304/1/406750/2014 zo dňa 12.09.2014 rozhodnutie správcu dane zo dňa 16.05.2014 potvrdil (ďalej aj „rozhodnutie žalovaného“).

II. Konanie pred súdom prvého stupňa

Rozhodnutie žalovaného žalobca napadol na krajskom súde v zákonnej lehote žalobou a navrhol ho spolu s rozhodnutím správcu dane zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. V žalobe namietal, že počas daňovej kontroly bolo preukázané, že daňová povinnosť dodávateľovi tovaru vznikla a že časť nakúpeného tovaru bola ešte počas daňovej kontroly predaná, teda použitá na žalobcove zdaniteľné plnenia.

Žalovaný sa podľa názoru žalobcu nevysporiadal s otázkou, čím a ako žalobca porušil § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH.

Tvrdil, že správca dane tovar reálne preveril, kontrolovaný tovar sa na sklade nachádzal, iba jeho kontrola bola sťažená, nakoľko palety s tovarom boli uložené na seba a na vysokozdvížny vozík, ktorým by sa palety mohli zložiť, už zamestnanci správcu dane neboli ochotní pri kontrole čakať. Tvrdil, že konateľ žalobcu predtým, ako tovar kúpil, rokoval s výrobcami sklenených predmetov v Taliansku, ktorí mali záujem odkúpiť väčšie množstvo skla práve nižšej kvality, pričom až po preverení tejto skutočnosti pristúpil k nákupu skla od svojho dodávateľa, ktorý mal záujem o odpredaj celej dodávky.

Ceny boli podľa žalobcu predbežne dohodnuté a kalkulované s maržou 3 - 10 % a práve preto neuznanie nároku na odpočet dane spôsobilo, že tovar sa stal veľmi ťažko predajný a preto žalobca čakal na výsledok daňovej kontroly. Trval tiež na tom, že správcovi dane predložil (dokonca dvakrát) inventarizačný súpis uskladneného tovaru. Vzhľadom na uvedené žalobca tvrdil, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zisteného skutkového stavu, pričom žalovaný vo veci rozhodol na základe neúčinného (neaktuálneho) právneho predpisu (zákona č. 222/1992 Zb. o dani z pridanej hodnoty).

Žalovaný v písomnom vyjadrení k obsahu žaloby zotrval na skutkových zisteniach správcu dane i na právnom posúdení veci a navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

Krajský súd po prejednaní veci na nariadenom pojednávaní vyhlásil dňa 17. júna 2015 rozsudok č.k. 11S/195/2014-85, ktorým žalobu zamietol a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku na základe skutkového stavu zisteného v daňovom konaní konštatoval, že žalobca vierohodným spôsobom nepreukázal, že nákup tovarov (neidentifikovaného skla) od dodávateľa deklarovany na faktúre bol súčasťou jeho ekonomickej činnosti a že nesplnil podmienky pre vznik nároku na odpočet DPH.

Poukázal na to, že pokiaľ si žalobca ako platiteľ dane uplatnil nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej

faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľná transakcia bola reálne uskutočnená tak, ako ju deklaroval v daňovom priznaní a v predložených dokladoch, a to aj osobou uvedenou v týchto dokladoch. Toto žalobca podľa názoru súdu prvého stupňa nevedel preukázať, i keď ho zaťažuje dôkazné bremeno v zmysle § 24 ods. 1 Daňového poriadku.

III. Odvolanie žalobcu, stanovisko žalovaného k odvolaniu

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že prvostupňový súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p.), na základe vykonaných dôkazov dospel k neprávny skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p.) a že rozsudok vychádza z neprávneho právneho posúdenia veci (§205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.).

Tvrdil, že všetky podmienky odpočtu DPH boli splnené - tovar bol dodaný, existuje spoločnosť, ktorá ho dodala, dodanie tovaru potvrdila, vystavila daňový doklad a daň na výstupe riadne odvedla. Keďže dodávateľ sa nenachádza na zozname dlžníkov finančnej správy, platnosť tohto obchodu u uvedenej spoločnosti spochybnená nebola. Žalobca preto tvrdil, že mu zo zákona vznikol nárok na odpočet dane v deň, kedy jeho dodávateľskej spoločnosti vznikla daňová povinnosť. Poukázal na to, že žalovanému nevedí, ak jeden podnikateľ DPH do štátneho rozpočtu uhradí, ale už mu vadí, keď má tú istú daň inému podnikateľovi vrátiť, hoci na princípe neutrality je postavený celý systém DPH.

Podľa žalobcu dôvodom, pre ktorý mu žalovaný neuznal odpočet dane, nebola skutočnosť, ktorú tvrdí krajský súd, že žalobca nepreukázal dodanie tovaru osobou uvedenou na dokladoch, ale skutočnosť, že v čase nákupu tovaru žalobca nevedel preukázať, že ho použije ako platiteľ. Krajský súd sa podľa žalobcu vôbec nezaoberal argumentmi a dôvodmi uvedenými v žalobe a skutkový stav posúdil nesprávne. Túto argumentáciu však podrobnejšie nerozvedol.

Žalobca ďalej v odvolaní namietal, že nakoľko žalovaný v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že „preto je platiteľ dane obecné oprávnený odpočítať od vlastnej daňovej povinnosti iba tú čiastku DPH, ktorú uhradil svojmu dodávateľovi, inému platiteľovi DPH, pričom dôkazné bremeno, že sa tak skutočne stalo, leží primárne zo zákona na tomto platiteľovi...“, postupoval podľa neúčinného zákona č. 222/1992 Zb. a jeho ustanovenia § 18 ods. 2, ktoré neplatí už viac ako 10 rokov a je v rozpore so súčasným znením § 49 ods. 1 a 2 zákona o DPH.

Podľa názoru žalobcu podmienka priameho a bezprostredného spojenia medzi konkrétnym plnením na vstupe a na výstupe, teda s plneniami, ktoré sú dôvodom pre vznik nároku na odpočet dane, sa považuje za splnenú už tým, že žalobca je zdaniteľnou osobou, ktorá vykonáva podnikateľskú činnosť, uskutočňuje zdaniteľné plnenia a už pri nákupe tovaru vie, že nepôjde o oslobodené plnenia, prípadne o ďalšie plnenia, pri ktorých zo zákona nemá nárok na odpočet DPH. Žalovaný v rozpore s § 49 zákona o DPH nepriznal žalobcovi odpočet dane, hoci dodanie a existenciu tovaru a teda aj daň na vstupe nespochybnil.

Z uvedených dôvodov žalobca navrhol zrušiť rozsudok krajského súdu a vrátiť mu vec na ďalšie konanie, prípadne ho zmeniť a zrušiť rozhodnutie žalovaného i správcu dane a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k obsahu odvolania len poukázal na písomné vyjadrenie k žalobe, keďže odvolanie podľa jeho názoru neobsahuje žiadne nové skutočnosti ako tie, ku ktorým sa už vyjadril.

I. Právne závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa § 201 v spojení s § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny. Preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Najvyšší súd sa stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu i napadnutého rozhodnutia žalovaného je otázka splnenia zákonných podmienok pre uplatnenie práva na odpočítanie dane z predmetnej dodávateľskej faktúry. Daňové orgány uznávajú splnenie podmienky, že daň bola voči žalobcovi uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z dodaných tovarov a že žalobca má faktúru vyhotovenú podľa § 71 zákona o DPH platiteľom dane a túto eviduje v záznamoch podľa § 70 tohto zákona. Dodávateľ podľa zistení správca dane priznal daň z predmetnej faktúry za príslušné zdaňovacie obdobie, avšak daň neodviedol, nakoľko si daňovú povinnosť započítal s inými faktúrami, ktoré správca dane považuje za fiktívne.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak

a) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Zákon o DPH v citovaných ustanoveniach stanovuje pre vznik práva na odpočítanie dane z prijatých tovarov niekoľko hmotnoprávných podmienok, ktorých splnenie nemožno odpustiť. Predovšetkým musí disponovať tovarom, ktorý použije na svoje zdaniteľné plnenia a dodávateľskou faktúrou vystavenou platiteľom dane. Vyžaduje sa, aby nadobudnuté tovary mali priame a bezprostredné spojenie s výstupnými plneniami, ktoré sú dôvodom pre uplatnenie nároku na odpočítanie dane. Reálny zámer platiteľa, ako použije prijaté tovary alebo služby na svoje zdaniteľné plnenia, musí byť zrejmý už v čase vzniku práva na odpočítanie dane, aby bolo jednoznačné, že prijaté plnenia sa viažu k uskutočneniu plnení, s ktorými je spojený nárok na odpočet dane.

Spoločný systém dane z pridanej hodnoty platný v Európskej únii zaručuje plnú neutralitu, čo sa týka daňového zaťaženia všetkých ekonomických činností bez ohľadu na ich účel a výsledok, pokiaľ tieto činnosti ako také podliehajú dani z pridanej hodnoty. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ je právo na odpočítanie dane neoddeliteľnou súčasťou mechanizmu dane z pridanej hodnoty a v zásade ho nemožno obmedziť. Aby však bolo možné odpočítať DPH, musia plnenia uskutočnené na vstupe priamo a bezprostredne súvisieť s plneniami na výstupe, pri ktorých je daň z pridanej hodnoty odpočítateľná (porovnaj rozsudky Súdneho dvora Európskej únie napr. vo veciach sp.zn. C-98/98, C-37/95, C-268/83, C-98/98, C-169/04, C-16/00). Nárok na odpočet dane na vstupe u prijatého tovaru alebo prijatých službách teda vzniká iba v situácii, ak sú tieto prijaté plnenia súčasťou nákladov na uskutočnené plnenia, s ktorými je spojený nárok na odpočet dane na vstupe.

Daňové orgány nepriznali žalobcovi právo na odpočítanie dane z dôvodu nesplnenia podmienky, že dodaný tovar použije na svoje zdaniteľné plnenia. Poukázali na judikatúru relevantnú Súdneho dvora EÚ a oprávnene konštatovali, že podmienka priameho a bezprostredného spojenia predmetného plnenia na vstupe so zdaniteľnými obchodmi na výstupe musí byť splnená ešte pred tým, ako spoločnosť uvedie odpočítanie dane do daňového priznania, nie až počas výkonu daňovej kontroly.

Z dôkazov vykonaných správcom dane v priebehu daňovej kontroly vyplýva, že žalobca, ktorého ročné

obraty sa podľa priznania k dani z príjmov právnických osôb za rok 2012 pohybujú rádovo v desiatkach tisícov eur, nadobudol od spoločnosti PARFUMI A KOZMETIKA, s. r. o. tovar zo skla, pochádzajúci od výrobcu SLOVGLASS, Poltár vo vysokej hodnote (základ dane 2.254.800,- €, DPH 450.960,- €), bez bližšej špecifikácie predmetu dodávky. Tovar, ktorý mal podľa žalobcu tvoriť predmet kúpy, bol navozený do skladových priestorov bývalého Poľnohospodárskeho družstva vo Veľkom Lapáši, pričom z výsledkov ohliadky predmetných priestorov vykonanej pracovníkmi správcu dane dňa 14.01.2013 bolo zistené, že tam uskladnený tovar nie je možné identifikovať podľa druhu, názvu, skladových čísel, počtov, cien a podobne. Správca dane na základe výsledkov ohliadky opakovane žiadal žalobcu o predloženie písomného inventárneho zápisu skladových zásob výrobkov zo skla v zmysle zákona č. 431/2002 Z. Z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov, ktorý žalobca nepredložil. Napokon predložil súpis skladových zásob, v ktorom uviedol názov jednotlivých tovarových položiek s uvedením číselného kódu, počtu kusov uvedených na faktúre a zistených inventúrou a jednotkové ceny tovarov. Fyzická inventúra za prítomnosti pracovníkov správcu dane sa mala uskutočniť dňa 20.01.2014, podľa zistení správcu dane sa niektoré náhodne vybrané druhy tovaru uvedené v súpise fyzicky na sklade nenachádzali, na základe čoho dospel správca dane k záveru, že súpis tovarov predložený žalobcom nesúhlasí s tovarom na sklade a bol vyhotovený účelovo.

Správca dane viackrát žalobcu vyzýval na predloženie dôkazov preukazujúcich priame a bezprostredné spojenie predmetu kúpy s uskutočnenými zdaniteľnými obchodmi žalobcu. Žalobca predložil doklady o tom, že časť tovaru v hodnote 11.521,- € predal do Talianska spoločnosti STILEANTICO - S.R.L. ako intrakomunitárnu dodávku oslobodenú od dane, ktorej predmet mal taliansky odberateľ podľa predloženého dodacieho listu prevziať dňa 30.08.2013. Hodnovernosť tejto transakcie bola spochybnená následne predloženým dôkazom o preprave tovaru, ktorá mala byť vykonaná v dňoch 19. - 20.09.2013, teda 3 týždne po prevzatí tovaru odberateľom. Použitie tovaru žalobcom na jeho ďalšie zdaniteľné plnenia bolo vyvrátené zistením správcu dane v medzinárodnom systéme VIES (evidujúcom všetkých platiteľov DPH z celej Európskej únie), podľa ktorého identifikačné číslo DPH talianskeho odberateľa STILEANTICO - S. R. L., uvedené v žalobcom predložených dokladoch, je neplatné a teda nejde o registrovaného platiteľa dane.

Keďže podľa skutkových zistení správcu dane žalobca pri ohliadke neidentifikoval pred kontrolórmí tovar hodnote cca 2,25 mil. eur bez DPH, ktorý mal nadobudnúť od spoločnosti PARFUMI A KOZMETIKA, s. r. o., nezaplatil zaň dodávateľovi kúpnu cenu a nijako nepreukázal, že by tento tovar použil alebo v budúcnosti použije na svoje zdaniteľné plnenia (nedoložil žiadne dôkazy o tom, že by v tomto smere podnikol nejaké kroky), nemohli byť vo vyrubovacom a následnom odvolacom konaní, ako i v konaní pred súdom prvého stupňa, vyvodené z vyššie opísaného skutkového stavu iné závery, ako tie, že žalobca nepreukázal splnenie všetkých zákonných podmienok pre odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, nakoľko nebolo preukázané, že prijatý tovar od spoločnosti PARFUMI A KOZMETIKA, s. r. o. použije na ďalšie zdaniteľné obchody ako platiteľ a že táto transakcia priamo a bezprostredne súvisí s jeho plneniami na výstupe podliehajúcimi DPH.

Odvolací súd je presvedčený o tom, že racionálne konajúci podnikateľ by za bežného chodu vecí a s prihliadnutím na bežnú mieru opatrnosti v podnikaní nepristupoval k zhodnoteniu nadobudnutého tovaru vysokej hodnoty, ktorý mal slúžiť na ďalšie podnikanie (predaj), tak pasívne ako žalobca, čo nasvedčuje správnosti záveru žalovaného, že jediným dôvodom celej transakcie bolo uplatnenie a získanie odpočítania DPH z nereálnej ceny tovarov deklarovanej v dodávateľskej faktúre, ktorá ani nebola dodávateľovi zaplatená.

Žalovaný teda na základe dôkazov vykonaných pred správcou dane dospel k správnym skutkovým zisteniam a rovnako ako krajský súd z nich vyvodil správny právny záver, že žalobca nesplnil zákonné podmienky pre vznik nároku na odpočítanie dane v zmysle § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH, keďže nepreukázal použitie prijatého tovaru na vstupe na svoje ďalšie zdaniteľné plnenia. S ohľadom na nesplnenie zákonom stanovených podmienok pre odpočítanie dane sa žalobca nemôže úspešne dovolávať neutrality DPH, pretože uplatnenie odpočítania dane v prejednávacom prípade vykazuje znaky zneužitia tejto daňovej výhody, ktorej uplatnenie preto žalobcovi neprináleží.

Námietku žalobcu, že žalovaný posúdil vec po právnej stránke podľa neúčinného právneho predpisu - zákona č. 222/1992 Zb., považoval odvolací súd za neopodstatnenú, nakoľko žalovaný sa na tento právny predpis v odôvodnení rozhodnutia neodvolal a nerozhodoval podľa neho. Žalobcom citovaná pasáž z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného je bezpochyby nepresná a nesprávna, nemôže však sama o sebe ani v spojení s ostatnými časťami odôvodnenia spôsobovať nezákonnosť rozhodnutia žalovaného.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol po právnej stránke správne a v súlade so zákonom, keď sa na podklade riadne zisteného skutkového stavu stotožnil so závermi žalovaného a žalobu ako nedôvodnú zamietol. Keďže námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku nie sú dôvodom na zrušenie alebo zmenu rozsudku krajského súdu, rozhodol odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 druhá veta O.s.p. tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca v tomto konaní úspešný nebol a žalovanému v systéme správneho súdnictva právo na náhradu trov konania zásadne neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.